

De apathie zone.

“Joho ik heb zorgen joho ik heb zorgen, joho en dat verveelt me zo”, dat zong mijn moeder vroeger wel eens. Baal als ik de kant lees of het nieuws kijk. De media laten niet na om onze neus in de drek van uiterst voormalige optimistische tijden te drukken. Hoop dat ik niets vergeet: klimaat-energie- en stikstofcrises, Covid, oorlog in Europa, vluchtelingenstromen en asielzoekers-problemen, corruptie (ook in het Europees parlement), leiders die niet aan schilderijen maar aan hun pluuche zetel vastgeplakt zitten, woningnood, studieschulden, inflatie, laag consumentenvertrouwen, een advocaat en een journalist die in Nederland omgelegd worden.....Daar bóvenop nare beelden op social media van goede doelen organisaties waarmee ik mijn aflaten voor mijn niet-inzet voor de range van wereldproblematiek kan afkopen. Effe wat verse ellende, want dat is wat mensen (willen) lezen! Wanneer kom je in actie? Onderhand ligt er een vleesindustrie in de put, hoor. Wanneer gaan we de put dempen en laten we de kalveren vrij?

Druk??

Tijdens een les over verdienmodellen en crises in de 20e en 21e eeuw drong het tot me door dat voor de jonge generatie deze Corona hun eerste échte crises was. *Mevrouw ik was 1 in 2001 met de IT-bubble. Lehman bankencrises, zat ik op de lagere school.....* Tja, dan komt zo'n mondiale Corona-klappert van 2020 natuurlijk behoorlijk hard aan, zeker als ie 2 jaar duurt met redding door de wetenschap met vaccins. De boomer-generatie lijkt meer aan crises gewend: autoloze zondag, koude oorlog, kernwapenconflict, Kennedy's & King werden omgelegd, rechters / advocaten / officieren van justitie in Italië vermoord door de maffia, De Bader-Meinhof groep met hun verzet tegen het systeem trakteerde op 34 moorden, meer dan 3300 doden in Ierland sinds 1969 door godsdienstgeweld, talloze oorlogen in het Midden Oosten, het Palestijns grensconflict.....de gehele “rooskleurige” periode van ná WOII te schetsen is onmogelijk. Zo leuk was het allemaal niet in de 20^e eeuw. Kan je leren om met crises om te gaan? De roots daarvoor liggen in mijn jeugd: als eerste van mijn gezin naar het VWO, veel auto-didact en op mijn 17^e de dood van mijn vader. Dat kwam aan, zoiets vormt je denken. Het moest aan-op- en dóórpakken. Natuurlijk waren er tijden van bij de pakken neer zitten, depressies, maar uiteindelijk wordt de baron van Munchhausen in me wakker en ga je uit het moeras door aan je eigen paardenstaart te trekken. Bedenk dat mensen in de Middeleeuwen gemiddeld 30 jaar werden terwijl beroving, geweld, verkrachting, moord of sterven door ziektes om de hoek lagen. Er is geen recht op het leuk hebben. Dirk de Wachter zegt: we zijn het lijden verleerd. Ga de ellende aan, weg uit het pessimisme.

Levenskunst?!

Hoe doen die mensen in de Oekraïne dat nu? En mensen voor en in en na wo2? Levenskunst is ook – met humor! - de dalen, het negatieve, verzet tegen het slechte, hoop op het andere zien. Hebben we gewoon een warme bad generatie Z gemaakt, die niet meer tegen koud water kan? Door curling-ouders die de probleemloze weg vrij maken voor hun kids? Gepureerde kant en klare levenshapjes op een dienblad aandragen?? Succes is niet lineair. Men leert ook door tegenslag, pijn, verdriet, verstoring en lijden. Wat heb ik te leren als ik faal, een fout maak en mijn tekortkoming onder ogen moet zien? Permanent verblijf in de comfortzone is geen zelfontwikkeling, voedt geen ondernemingszin of innovatie. In de apathiezone is het makkelijk klagen over hulp & coaching, sowieso eis je daar het recht op compensatie van de aangedane druk op, onderhandel je letterlijk over alles en ligt de schuld snel bij de ander of de structuur. Waar is het oplossend vermogen, weerbaarheid, incasseringsvermogen en de moed om iets aan te pakken zonder garantie dat het slaagt? Alleen als je verantwoordelijkheid neemt voor je eigen leven en eigen keuzes, dus.

Uit de apathie zone dus

Ha, ongemak dient de mens, toekomstzorgen zijn terecht én horen erbij. Rotterdammers willen vooruit, met verstoppertje spelen of horen & zien & zwijgen komen we er niet. Ja, Claudia de Breij heeft gelijk: niet wachten totdat het probleem een crisis wordt. Gaan voor samen, schoon, heel en veilig. Er is TE VEEL, te veel aanbod, te veel productie, te veel wegwerp (kijk de uitverkoop, het is echt niet normaal). Die neveneffecten van productieprocessen moeten ín de prijs berekend worden. Circulair dus, niet alleen inkoop en productie maar ook nazorg over het restafval. Sommige producten zijn gewoon té goedkoop, dat klopt niet, maak de prijs van vlees plus 40%, geef dieren een natuurlijk leven en stop met die concentratiekampen voor dieren. Het kan niet langer zo. In plaats van efficiency effectiviteit. Op deze wijze brengt de zelfzuchtige Poetin nog iets goeds: hij opent de ogen voor de whirlpool op de maatschappelijke onderstroom.